κατασταθῇ ἐπαρκὴς σύμμαχος τῆς Τουρκίας εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι πρέπει νὰ μεγαλώσῃ. Ὁ Χ... βέης ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ παραιτηθῶμεν τῆς Ἠπείρου ὅλως διόλου καὶ νὰ αὐξήσωμεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἀπεκρίθην, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος, πρὸς ἡμᾶς, ὡς ἔθνος ἐνθαλάσσιον, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος. Ἄρτα, Πρέβεζα, Βουθρωτὸν, Πάργα, Ἰωάννινα, Ἀργυρόκαστρον, ταῦτα πάντα πρέπει νὰ ἔλθωσιν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, διότι ἦσαν ἡ ἀρχὴ τῆς νέας Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος· ἂν δὲ μείνουν ἐκτὸς, ποτὲ δὲν θέλει ὑπάρξει ἀληθὴς εἰρήνη, ἐκ δὲ τῆς Θεσσαλίας νὰ ἔχωμεν τὰ Τέμπη καὶ τὸν Ὄλυμπον ὥστε νὰ προσεγγίσωμεν τὴν Ρωμυλίαν καὶ ἤμεθα ἕτοιμοι κατὰ τῶν Βουλγάρων ὅταν οὗτοι ζητήσουν νὰ τὴν σφετερισθῶσι. Τὸ νὰ παραιτηθῶμεν τῶν Ἰωαννίνων εἶναι ἀδύνατον, διότι οἱ ἐν Ἀθήναις Ἠπειρῶται εἶναι τόσον ἰσχυροὶ, ὥστε οἱαδήποτε κυβέρνησις καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἤθελε τολμήσει νὰ κάμῃ τοῦτο. Ὁ Χ... βέης μὲ παρεκάλεσε νὰ συναντήσω τὴν ἐπαύριον τοὺς βέηδες εἰς τὸ κονάκι του, προσέθηκε δὲ ὅτι ἂν συμφωνήσω μετὰ τῶν βέηδων, δύναται νὰ μὲ παρουσιάσῃ πρὸς τὸν Σουλτάνον ὅπως πρὶν ἀναχωρήσω δι' Ἀθήνας λάβω τὴν ἀπόφασίν του, τότε δὲ δύναται ν' ἀναβληθῇ ὁ διορισμὸς τῶν ἀντιπροσώπων διὰ δέκα ἢ δέκα πέντε ἡμέρας, ὅπως μοὶ δοθῇ καιρὸς νὰ συνομιλήσω μετὰ τῶν ὑπουργῶν εἰς Ἀθήνας. Ὅταν ὁ βέης ἀνεχώρησεν, εἶδον τὸν στρατηγὸν Κλάπκαν καὶ τὸν κ. Οὐτιὲ διακοινώσας πρὸς αὐτοὺς τὰ ἄνωθι. Τότε ὁ στρατηγὸς εἶπε: «Μὲ τὴν ὕλην τὴν ὁποίαν ἔχομεν νῦν εἰς τὰς χεῖρας μας δύναταί τις πολλὰ νὰ κατορθώσῃ. Κρῖμα ὅπου ἡ Κυβέρνησίς σας δὲν τὸ ἐννοεῖ καὶ δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἄνευ χρημάτων τίποτε δὲν γίνεται.» . . . .

. . . .

—

Σάββατον 19 Αὐγούστου 1879.

Εἰς τὰς 9 δι' ἁμάξης μετέβην εἰς τοῦ Α....βέη τὸ μέγαρον δηλ. εἰς τὴν ἐνωρίαν τοῦ Kaba-Sakal ὄπισθεν τοῦ Ἀχμὲτ-Τζαμῆ παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ. Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ Βεϊσὲλ-βέης ἀντεπροσώπευεν τοὺς ἄλλους βέηδες, εἶναι ἐκ τῆς οἰκογενείας Ντίνα (Dina), ὁμιλεῖ τὴν ἑλληνικὴν κάλλιστα, εἶναι δὲ ἀδελφὸς τοῦ Ἀββεδὲν-βέη (μετὰ ταῦτα ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν). Οὗτος ἐγνώριζε περὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ Θετταλοηπειρωτικοῦ κομητάτου τοῦ Λονδίνου. Εὗρον αὐτὸν μετὰ ἰδεῶν φιλελευθέρων μέχρις ἑνὸς σημείου δὲ συνταυτιζομένου μετὰ τῶν ἡμετέρων, ἐκ τοῦ σημείου δὲ τούτου ὡς δι' ἐναντίας διευθύνσεως καμπύλη χωριζόμενος. Κατ' αὐτὸν οἱ ἕλληνες, καὶ Ἀλβανοὶ ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ δύνανται νὰ εἶναι εἰς τὸ μέλλον περισσότερον ἀδελφοὶ, πλὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶναι. Ἐντὸς τῶν τελευταίων δέκα πέντε ἐτῶν ἐχωρίσθημεν, διότι ἡ Ἑλλὰς παραδοθεῖσα εἰς τὰς διχονοίας καὶ φατρίας αὐτῆς ἔπεμψεν ἀναξίους προξένους εἰς Ἤπειρον. Δὲν ἔπεμψεν προξένους Ἀλβανοὺς τὴν καταγωγὴν καὶ ὁμιλοῦντας τὴν Ἀλβανικὴν, ὡς Ὑδραίους Σπετσιώτας καὶ Κρανιδιώτας, ὅπως καλλιεργήσουν τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἴχαμεν ἐκεῖ. Τοὐναντίον ἐγκατελείψαμεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, οἵτινες ἔκαμαν κόμματα μεγάλα ἐκεῖ καὶ μᾶς ἀπέσπασαν ἐκ τούτων. Ἡ Ἰταλία ἔκαμε πολλὰς προόδους μεξὺ αὐτῶν, ἡ δὲ Αὐστρία μεταξὺ τῶν βαρώνων Ἀλβανῶν. Σήμερον οἱ Ἀλβανοὶ δὲν δύνανται νὰ παραχωρήσουν οὔτε σπιθαμὴν γῆς, οὔτε Πρέβεζαν, οὔτε Ἄρταν οὔτε Ἀμβρακικὸν κόλπον, πολὺ μᾶλλον Ἰωάννινα, ὅτι δὲ οἱ Ἠπειρῶται χριστιανοὶ εἶναι μετ' αὐτῶν ἐκτὸς τῶν Ἀρτινῶν, Πρεβεζιάνων, Ἰωαννιτῶν καὶ τινων χωρίων τῶν Τουρκικῶν Ἀγράφων, ὅτι ἐπεθύμει τὰ Ἰωάννινα νὰ ἦσαν παρὰ τὰ σύνορα τῶν ἑλλήνων, ὅπως οὗτοι πρῶτοι παρακαλέσουν τὴν Τουρκικὴν κυβέρνησιν νὰ τὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐπιμονὴ τῶν Ἀλβανῶν διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων δὲν εἶναι διὰ τὴν πόλιν, ἀλλὰ διὰ τὴν γεωγραφικὴν αὐτῆς θέσιν. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἂν παραιτηθῶμεν ἐκ τῶν Ἠπειρωτικῶν ἀπαιτήσεών μας ἡ Πόρτα ἦτον εὐδιάθετος νὰ κάμῃ μεγάλας παραχωρήσεις γαιῶν ἐξ ἄλλων χωρῶν τῆς Τουρκίας. Ἔληξε δὲ διὰ τῆς παραδόξου αὐτῆς ὁμιλίας. Ὁ Κ. Πέτρος Κλάδος καὶ ὁ Στεφάνοβικ μὲ ὑπεσχέθησαν, ἐπειδὴ ἐγνώριζον τὸν κ. Βραΐλαν καὶ Κουντουριώτην, ἐδύναντο νὰ ἐνεργήσουν διὰ τούτων ὅπως ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις μὴ ἐπιμένῃ διὰ τὴν Ἤπειρον. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐνόησα ὅτι οὗτοι οὐδεμίαν εἶχον ἐπιρροὴν, ὥστε ἐζήτησα παρὰ τοῦ ......βέη νὰ γνωρισθῶ μεθ' ὑμῶν». Ἐγὼ εἶπον τότε ὅτι ἤμην εἰς τοῦ κ. Βραΐλα τὸ ξενοδοχεῖον εἰς Βουγιουκδερὲ, ὅταν ἦλθεν ὁ κ. Πέτρος Κλάδος καὶ ἐπαρουσίασε τὸν κ. Στεφάνοβικ, ὅστις εἶπε πρὸς τὸν κ. Βραΐλαν ὅτι καὶ τὰ Ἰωάννινα δυνήμεθα νὰ λάβωμεν. ἀλλ' ἠρώτησεν ἂν δὲν ἦναι δυνατὸν ν' ἀφήσωμεν ἓν μέρος ἐκ τῶν παραχωρηθέντων ὑπὸ τῆς Βερολινείου Συνθήκης καὶ λάβωμεν τὴν Κρήτην, τὴν ὁποίαν οἱ Τοῦρκοι εἶναι εὐδιάθετοι νὰ παραχωρήσουν.

— Βλέπω ὅτι εἴσθε ἐν τοῖς πράγμασι, ναὶ, ναὶ ἐγὼ ἤμην ὅπου τῷ εἶπον νὰ προτείνῃ τὴν Κρήτην, πλὴν ποτὲ τὰ Ἰωάννινα, τὴν Πρέβεζαν ἢ τὴν Ἄρταν.

— Ἐγὼ ἐνόμιζον, προσέθηκα, ὅτι ὁ κ. Στεφάνοβικ ὡς ἐκ τῶν σχέσεών του μετὰ τῶν Τούρκων πιθανὸν ὅτι διωχέτευε τὴν ἰδέαν τινὸς τῶν ὑπουργῶν.— Ὄχι! ἦτον κατ' εἰσήγησιν ἡμῶν, διέκοψεν ὁ Βεϊσὲλ βέης. — Ἀγνοῶ τὰ περαιτέρω, εἶπον, διότι δὲν ἐπεσκέφθην τὴν ἐξοχότητά του ὡς λίαν ἐνησχολημένος πρό τινων ἡμερῶν, ἤκουσα ὅμως ὅτι ὁ κ. Βραΐλας διῆλθε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ κ. Στεφάνοβικ, εἰς Κατίκιοϊ. Ἔδωκα δὲ νέαν στροφὴν εἰς τὴν ὁμιλίαν, καθότι ὁ Βεϊσὲλ βέης ἤρχισε νὰ ὑπαινίσσηται ὅτι ὁ κ. Κλάδος καὶ ὁ κ. Στεφάνοβικ δὲν ὑπηρέτουν τὸν πολιτικὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἐζήτουν διαπραγμάτευσιν τῶν τσιφλικίων καὶ πῶς νὰ κάμουν χρήματα.

(ἀκολουθεῖ).

ΔΙΑΦΟΡΑ

Διὰ διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀπολύονται οἱ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρετοῦντες ἐθελονταὶ, ὧν ἔληξεν ἡ θητεία, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς εὐζωνικοῖς τάγμασι.

— Δι' ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν διετάχθησαν τὰ σώματα, ὅπως πληρώσωσι τὰς κενὰς θέσεις τῶν ὑπαξιωματικῶν μέχρι νεωτέρας διαταγῆς.

— Διωρίσθη πρόξενος ἐν Τούλτσῃ ὁ κ. Πανουργιᾶς, ἀντὶ τοῦ κ. Νικολάου μετατεθέντος ὡς προέδρου τοῦ ἐμπορικοῦ γραφείου τῆς ἐν Κων)πόλει πρεσβείας, ἀντὶ τοῦ κ. Μάνου μετατεθέντος εἰς Φιλιππούπολιν, ὡς γραμματέως τοῦ προξενείου, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Α. Τσιμπουράκη μετατεθέντος εἰς Βιτώλια.

— Κατὰ τὰς χθὲς κομισθείσας ἐνταῦθα βυζαντινὰς συναδέλφους, ἡ διαφορὰ περὶ τῆς μεταξὺ Κριτῆρι καὶ Ζάρκου ὁροθετικῆς γραμμῆς δὲν ἐπελύθη εἰσέτι.

— Τὴν 1 Ὀκτωβρίου ἄρχονται αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐν τοῖς ἐνταῦθα γυμνασίοις μαθητῶν, τῶν μὴ παρουσιασθέντων κατὰ τὰς γενικὰς ἐξετάσεις.

— Διαταγῇ τῆς κυβερνήσεως τὸ ἐν Χαλκίδι τουρκικὸν τέμενος παραχωρεῖται τοῖς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ οἰκοῦσιν Ὀθωμανοῖς.

— Γενομένης τῆς ψηφοφορίας πρὸς ἐκλογὴν δημάρχου Τρινάσου τῆς Λακεδαίμονος ἐξελέχθη τοιοῦτος ὁ κ. Π. Πουλικάκος.

— Τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖον ἀνήγγειλε πρὸς τὰς διοικητικὰς τοῦ κράτους ἀρχὰς, ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ κυκλοφοροῦσι κίβδηλαι νέαι δραχμαί. Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον ἡ ἀπομίμησις αὐτῶν εἶναι ἐντελὴς, διακρίνονται δὲ μόνον ἐκ τοῦ βάρους οὖσαι πολὺ ἐλαφρότεραι.

— Ἕδραι τῶν κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα σωμάτων καὶ τμημάτων στρατοῦ διὰ τὴν χειμερινὴν τῶν τοποθέτησιν ὡρίσθησαν αἱ ἑξῆς: Τοῦ 2 τάγματος τοῦ πεζικοῦ τὸ Ἀγρίνιον, τοῦ 4, τοῦ 7, τοῦ 2 μηχανικοῦ καὶ μιᾶς ἴλης τῆς 3 ἱππαρχίας ἡ Ἄρτα, τοῦ 5 ἡ Λευκὰς, τοῦ 13 ἡ Κέρκυρα, τοῦ 2 τῶν εὐζώνων, ὁ Καρβασαρᾶς, τοῦ 3 τὸ Κάτω Πέτα, τοῦ 7 τὰ Πράμαντα, τοῦ 1 ὀρειβατικοῦ ἡ Ἄρτα, δύο δὲ πυροβολαρχίαι αὐτοῦ θὰ ἑδρεύωσιν εἰς Μεσολόγγιον.

— Τὸ ἐν Πάτραις ἑδρεῦον 13 τάγμα ἀπέστειλεν ἀνὰ ἕνα λόχον εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν.

— Ἐπανελήφθησαν ἀπό τινων ἡμερῶν αἱ ἕνεκα τοῦ τρυγετοῦ διακοπεῖσαι ἐργασίαι τῆς τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. Ὑπάρχει ὅμως μεγάλη ἔλλειψις ἐργατῶν.

— Τὸ 22 τάγμα τοῦ πεζικοῦ διετάχθη νὰ μετασταθμεύσῃ ἐκ Πέτα εἰς Καλάμας.

— Ἔξωθεν τῆς πόλεως Αἰγίου καὶ πρὸς τὴν εἰς Πάτρας ἄγουσαν ὁδὸν εὑρέθη φονευμένος ὁ Ἰωάννης Σταμόπουλος. Τὸ κακούργημα διεπράχθη παρά τινος Ἐμμ. Ξεννάκη.

— Τῇ 19)1 Ὀκτωβ. ἐγένετο ἐν Παρισίοις ἡ πρώτη συνεδρίασις μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς Γαλλίας καὶ τῶν βέλγων ἀντιπροσώπων πρὸς σύναψιν νέας μεταξὺ τῶν δύο τούτων κρατῶν ἐμπορικῆς συνθήκης.

— Κατὰ τὰ ὑπουργικὰ ὄργανα ἀπεφασίσθη νὰ ἀπολυθῶσιν ἐκ τῶν ἐπιστράτων καὶ οἱ διανύσαντες πλέον τῆς δεκαμήνου ὑπηρεσίας.

— Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην περιοδείας αὐτοῦ ὁ νομοδιδάσκαλος καὶ δικηγόρος κ. Ν. Σαρίπολος.

— Ἐπανῆλθον ἐκ Θεσσαλίας, ὁ κ. Μιχαὴλ Χρυσοχόος, ἀκόλουθος τῆς ἐπὶ τῆς ὁροθετήσεως διεθνοῦς ἐπιτροπῆς, καὶ ὁ κ. Σπυρίδων Παγανέλης, ἀνταποκριτὴς τοῦ «Νεολόγου» Κων)πόλεως.

— Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ ὑφηγητῇ κ. Δαμιανῷ Βορρὲ ἐπὶ τῇ μετὰ τῆς κόρης Μαρίας Οἰκονομίδου μνηστείᾳ του.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐτελέσθησαν ἐν στενῷ συγγενικῷ κύκλῳ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἰατροῦ κ. Σπυρίδωνος Σπάθη μετὰ τῆς σεμνῆς κόρης Ἑλένης Ν. Γελαδάκη. Εὐχόμεθα τοῖς μελλονύμφοις ταχεῖαν στέψιν.

— Εἷς τῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Κων)λεως τεθέντων ὡς ὑποψηφίων διὰ τὴν ἀρτίως ἱδρυθεῖσαν Μητρόπολιν Νικοπόλεως (Πρεβέζης) ἦν καὶ ὁ Σεβαστὸς Μητροπολίτης Αἴνου κ. Ἄνθιμος Τσάτσος, ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, οὗτινος ἡ ἐκλογὴ ἤθελεν εἴσθε ἐπιτυχεστάτη διά τε τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα, καὶ διότι Ἠπειρώτης ὢν καὶ ἐπὶ ὀκταετίαν ὅλην χρηματίσας Ἐπίσκοπος Παραμυθίας, γινώσκει τὰς ἀνάγκας αὐτῆς, ὅπερ οὐκ ὀλίγον ἤθελε συμβάλλει ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ προόδου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Νικοπόλεως. Δυστυχῶς ὅμως ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πρυτανεύουσι ἄλλαι σκέψεις καὶ οὕτω παρηγκωνίσθη ὁ καλὸς Μητροπολίτης Αἴνου.

— Χάριτας ὀφείλει ἡ τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία τῷ ἀρχιάτρῳ κ. Περικλεῖ Σούτσῳ, ὅστις συνέλαβε τὴν φιλάνθρωπον ἰδέαν ν' ἀναθέσῃ εἰς τρεῖς ἀνθυπιάτρους ἐπικούρους ἰατροὺς τὴν τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν ἐπίσκεψιν. Εἷς τῶν ἰατρῶν τούτων τυγχάνει καὶ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Νικοκλῆς. Ὁ εὐδοκιμώτατος οὗτος ἀσκληπιάδης ἐξετέλεσε, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιδημίας, πάντοτε τὸ καθῆκον αὐτοῦ μετὰ παραδειγματικῆς φιλανθρωπίας καὶ ζήλου, ἐργαζόμενος νύκτα τε καὶ ἡμέραν τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀγάπην τῆς κοινωνίας ἐπισύρων, ἐφ' ὃ δημοσίᾳ ἡ δικαία εὐγνωμοσύνη τῷ ἐκφράζεται παρὰ πάντων. Π.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τελευταία ὥρα.

Λονδῖνον, 9 Ὀκτωβρίου. — Ὁ κ. Γλάδστων ἀγορεύων ἐν Loeds εἶπεν ὅτι ἡ ἀγγλογαλλικὴ ἐπέμβασις εἰς τὴν Αἴγυπτον θέλει εἴσθαι εὐεργετικὴ διὰ τὴν χώραν ἐκείνην, διεκήρυξε δὲ ὅτι ἡ Ἀγγλία θέλει ἐνεργήσει ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ ὅτι ἡ πολιτικὴ τῶν φιλελευθέρων εἶναι πολιτικὴ εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης.

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία θὰ στείλωσι ἀνὰ ἓν πολεμικὸν πλοῖον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. ἡ ἐπίδειξις αὕτη θεωρεῖται ἀναγκαία ἕνεκεν τῆς ἀποστολῆς τῶν Τούρκων ἀντιπροσώπων εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ γάμος τοῦ κ. Νίτση μετὰ τῆς κόρης τοῦ προέδρου κ. Γρεβῦ θὰ τελεσθῇ τὴν 22 Ὀκτωβρίου.

Havas

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ἐκ Τριπόλεως.

Καταχωρίσατε παρακαλῶ, κ. Συντάκτα, εἰς τὴν ὑμετέραν ἐφημερίδα τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἅτινα ἐμπνέει δικαία ἀγανάκτησις καὶ ὑπαγορεύει αὐτὴ ἡ τιμὴ νὰ εἴπωμεν. Δὲν μεταχειριζόμεθα μεγάλας λέξεις· ἀναγράφομεν ἁπλῶς τὰ γεγονότα, ἅτινα χαρακτηρίζουσι τὰς πατριωτικὰς καρδίας τῶν κ. ἀδελφῶν Πετροπούλων, τοῦ μὲν ἐμπόρου ἐν Σύρῳ, τοῦ δὲ δημάρχου Τριπόλεως κακῇ μοίρᾳ, διὰ τὴν ἀπάνθρωπον ἂν μὴ ἐπίβουλον διαγωγὴν, ἣν ἔδειξαν πρὸς τὰ δυστυχῆ θύματα τῆς τελευταίας μεγάλης πυρκαϊᾶς Τριπόλεως. Ἓν τῶν θυμάτων τούτων εἶμαι καὶ ἐγὼ, καὶ μετέβην μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Σύρον, ἐκπληρῶν καθῆκον, ὅπερ ἡ ἐμπορικὴ τιμὴ ἐπέβαλλέ μοι νὰ τακτοποιήσω τοὺς ἐμπορικοὺς λογαριασμούς μου μετὰ τοῦ ἐκεῖ ἐμπορευομένου Τριπολίτου Ν. Κ. Πετροπούλου. Ἀλλ' οὗτος ὑπέλαβε φαίνεται τοὺς ἐμπόρους ἐπαίτας καὶ ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας μάτην ἀνεζητοῦμεν αὐτόν. Καὶ δὲν περιεμένομεν βεβαίως καμμίαν ἔκτακτον γενναιότητα ἢ προθυμίαν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε ἠλπίζομεν ὅτι ἤθελε παρεμβάλλει ἡμῖν καὶ τοιαύτας δυσκολίας ὁ ἐκ Τριπόλεως οὗτος εὐγενὴς ἔμπορος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ δημοτικοῦ μας ἄρχοντος, ἐν τῇ πανολεθρίᾳ μας ταύτῃ, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς ὅλη φιλανθρώπως συνεκινήθη, καὶ ξένοι ὅλως ἄνθρωποι, καὶ δημοτικὰ συμβούλια καὶ κυβέρνησις γενναίως εἰσφέρουσιν. Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι πολὺ ἀπείχομεν νὰ προσμένωμεν τοιαῦτα καὶ ἀπὸ τὸν πατριώτην αὐτόν, ἀλλὰ τοιαύτην ἐπονείδιστον διαγωγὴν, νὰ ἐκβάλῃ κακῶς τοῦ καταστήματός του τὸν κ. Κ. Μήτρακα καὶ τὸν κ. Ν. Βασιλόπουλον ἀμφοτέρους ἐμπόρους, δυστυχῆ θύματα τῆς πυρκαϊᾶς, καὶ νὰ τοὺς ἀποπέμψῃ κραυγάζων νὰ πᾶν νὰ καῶσιν ὅλοι οἱ Τριπολῖται καὶ τὰ κεφάλια τους μαζῦ, δὲν ἐπιστεύομεν ὅτι ἤθελεν ἀποτολμήσε, ἡ ἐμπορικὴ αὐτὴ κεφαλή.

Ἐλάχιστα τέλος πάντων θὰ ἐνδιέφερεν ἡμᾶς ὁ παντοπώλης αὐτὸς, καίτοι τοιοῦτος, ἂν δὲν εἴχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς τοιαύτῃ διαγωγῇ του ἐνείχετο ὁ ἀδελφός του δήμαρχός μας, κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ὁποίου φαίνεται ἐρρύθμισε τὸν τρόπον του, διαπράττων τοιαῦτα πρὸς ἡμᾶς, ἀντὶ τῶν συστάσεων, ἃς ὡς δημοτικὸς μας ἄρχων κἂν ὤφειλε νὰ παράσχῃ.

Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἐλάχιστον ἀπέναντι τῆς ἄλλης ἰδιότητος, ἣν ἀνέπτυξε, διασπείρων ὑπούλως—καὶ ἔχομεν δύο ἐντίμους αὐτηκόους πολίτας—ὅτι ἐν τῷ καταστήματί του, ὅπερ εἶχα ἐνοικιάσει, ἥπλωσα πυρίτιδα, περιμένων τὸ ἀγρίως ἐπερχόμενον πῦρ, ὅπερ καταφθὰν ἀνέφλεξε παραχρῆμα τὸ κατάστημα, ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐξώστου του. Προκαλοῦμεν διὰ τοῦ τύπου τὸν κ. δήμαρχον νὰ δηλώσῃ ἂν εἶπε ταῦτα, καὶ νὰ τὰ ἀναιρέσῃ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἵνα μὴ κατέλθωμεν εἰς τὰ μέτρα, ἅτινα ὁ νόμος καὶ ἡ τιμὴ μᾶς χορηγοῦσι.

Καθῆκον μας δὲ θεωροῦμεν ὕστατον νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τοὺς ἀντίποδας τῶν Πετροπούλων ἐμπόρους Πειραιεῖς, οἵτινες πᾶσαν ἔδειξαν γενναιότητα, παρασχόντες ὑμῖν πᾶσαν εὐκολίαν, ἐνῷ καὶ πολλῷ πλείονα εἴχον λαμβάνειν, καὶ οὐδεὶς τυγχάνει ὢν Τριπολίτης, ὡς οἱ κκ. Πετρόπουλοι.

Δημ. Π. Δημητρίου.
ἔμπορος ἐκ Τριπόλεως.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ»

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26.

ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ἐτησία..............	Δραχ. ν.	12
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις..........	»	16
Ἐν τῇ Τουρκίᾳ..............	Λ. Τουρ.	1
Ἐν τῷ λοιπῷ ἐξωτερικῷ	Φράγκα	25

ΕΤΟΣ Δ'.—ΑΡΙΘΜΟΣ 1046

ΑΘΗΝΗΣΙ, — 29 Σεπτεμβρίου 1881 — ΤΡΙΤΗ.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ
Δι' ἕκαστον στίχον .... Λ. 50
Διαρκεῖς ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
Αἱ πληρωμαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις.

Ἐγράφησαν διάφορα διὰ τὸ διπλοπρόσωπον τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἔφερον τὴν συζήτησιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα, τὴν ἐλησμόνησαν ἢ τὴν ἐνεθυμήθησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν βάσιν ἐπὶ τῆς ἐπαμφοτεριζούσης λύσεως τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ ζητήματος διετυπώθη τέσσαρας μῆνας πρὸ αὐτῆς ἐνώπιον τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς κατὰ πρόσωπον ὅλων τῶν ψευδοφιλοπολέμων, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ δημόσια πράγματα ὑπὸ διαφόρους παρεκκλίσεις ἔσπευδον νὰ προσηλωθῶσι. Τὸ ἔγκλημα τοῦ κ. Κουμουνδούρου κατὰ τὴν 31 Μαρτίου 1881 εἶχε προαγγελθῆ ἀπὸ τῆς 25 Νοεμβρίου 1880, ὅτε ὁ ἔντιμος βουλευτὴς Καλαβρύτων κ. Οἰκονόμος ἔλεγεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς τοὺς ἑξῆς ἀξιομνημονεύτους λόγους:

«Φωνάζετε περὶ πολέμου, ἀλλὰ δὲν θέλετε τὰ μέτρα τοῦ πολέμου. Καὶ ἂν σᾶς ἀπεκάλυπτον ὅλην τὴν ἀλληλουχίαν αὐτῶν, ἠθέλατε μὲ πνίξει ἴσως. Ἀλλὰ σεῖς ἀσχολεῖσθε νῦν περὶ προνομίων, ἀσχολεῖσθε περὶ ἀπολαύσεων προνομιακῶν, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ἀσχοληθῆτε ὑπὲρ τῆς μεγάλης τοῦ ἔθνους ἰδέας. Εἴσθε λοιπὸν ἐνώπιον διλήμματος. Μένει δὲ πάντοτε φιλονεικούμενον, ἂν εἰς τὰ σφαιρίδια τοῦ αἵματός σας ἔχετε ὄντως ἐγκεχαραγμένην τὴν λέξιν πόλεμος. Σᾶς λέγω ὅμως, ὅτι τὰ προνόμια θὰ πέσουν, ὁ δὲ Λαὸς εἶναι αἰώνιος.»

Ἡ καταλαβοῦσα τότε τὸν παριστάμενον ἐν τῇ βουλῇ λαὸν συγκίνησις δὲν εἶχε τὴν πρακτικὴν δύναμιν εἰς περαιτέρω ἔτι ἀνάπτυξιν τῆς περιεχομένης βαθείας ἐν τοῖς λόγοις τούτοις ἰδέας. Τὰ πράγματα ἐφέροντο ὡς ἐφέροντο, καὶ οἱ ἐπιχειρηματίαι τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς ἔσχον τὴν δύναμιν ἀκόμη καὶ νὰ τὰ κρημνίσουν. Τὰ ἐκρήμνισαν δὲ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἀπὸ τῶν ἐρειπίων ἀναφαίνηται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ φαεινότερον τὸ ἀπόκρυφον ἐλατήριον, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ἐν Ἀθήναις τὴν καταστροφήν. Τὸ ἀπόκρυφον αὐτὸ ἐλατήριον λαμβάνει τὰς ἐμπνεύσεις αὐτοῦ ἔξωθεν τῆς Ἑλλάδος. Αἱ τύχαι τῆς Ἑλλάδος κανονίζονται οὐχὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἀπὸ στοιχείων τὰ ὁποῖα βουλεύονται ἐκτὸς αὐτῆς, ἐνεργοῦντα διὰ πρακτορείου ἱδρυμένου ἐν μέσαις Ἀθήναις καὶ πληρονομένου ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ἡ ἐπιχείρησις, τῆς ὁποίας βλέπομεν ἤδη τὰς θριαμβικὰς ἐν Ἄρτῃ καὶ Θεσσαλίᾳ περιοδείας, ἀποτελεῖ τόξον κεκυρτωμένον, τοῦ ὁποίου τὰ μὲν δύο ἄκρα γνωρίζομεν, τὸ κατακόρυφον ὅμως σημεῖον ἀκόμη ἀκριβῶς δὲν διορῶμεν, ὁ προσεχὴς δὲ χρόνος θέλει ἐξάπαντος βεβαιώσει εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ τὸ γνωρίσωσιν. Ἐκ τῶν δύο ἄκρων τὸ μὲν εἶναι ἡ καταστροφὴ τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας διὰ τοῦ μυκτηρισμοῦ καὶ τῆς ἐκφαυλίσεως αὐτῆς, τὸ δὲ εἶναι ἡ κατάβασις τῆς αὐστριακῆς ἰδέας μέχρι Πρεβέζης καὶ Θεσσαλονίκης. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐφώναζον ἐκ τῶν τειχῶν τῆς Πρεβέζης πρὸς τοὺς διερχομένους τῆς Ἑλλάδος ψευδοθριαμβευτὰς «γιατί μᾶς ἀφήσατε», πρέπει βεβαίως νὰ κατήνεγκον βαθείας πληγὰς εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν, ἐὰν εἶχον. Τοὺς ἄφησαν, διότι τὸ σχέδιον ἦτο νὰ τοὺς ἀφήσουν. Τοὺς ἄφησαν, διότι οἱ πράκτορες δὲν δύνανται νὰ ἦναι ἀνώτεροι τῶν παραγγελέων αὐτῶν. Ὅταν τὸ σχέδιον ἦναι νὰ ἀπογερμανισθῇ ἡ Αὐστρία καὶ νὰ γείνῃ ἀνατολικὴ ἐπικράτεια, ὅπως λάβῃ ἡ Γερμανία τὰ φυσικὰ ὅρια αὐτῆς, ἀναβῆτε τὸ νοητὸν τόξον, τοῦ ὁποίου τὰ δύο ἄκρα κρατεῖτε ἀνὰ χεῖρας, καὶ θέλετε ἰδεῖ ποῦ τὸ κέντρον αὐτοῦ ἄγει.

Αὐτὸ εἶναι τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος ἐπὶ τοῦ ἑλλ. ζητήματος, κέντρον τὸ ὁποῖον κατεστρατήγησεν ὁλόκληρον τὴν ἀγγλικὴν τῶν φιλελευθέρων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος παρασκευήν. Κατὰ μέρος τιθεμένων τῶν τύπων, ἠναγκάζοντο οἱ Ἄγγλοι πολιτικοὶ νὰ πολεμοῦν καὶ ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν Ἀθήναις, μέχρις ὅτου ἐπῆλθεν ὁ τραγελαφικὸς αὐτὸς συνδυασμὸς, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου κρύπτεται ὁ Ἑλληνοφάγος ἀετὸς τῆς Αὐστρίας. Τί τοὺς μέλλει τοὺς ἐν Ἑλλάδι πράκτορας τοῦ βαρυτάτου αὐτοῦ ἐγκλήματος, ἐὰν τοιαύτη τῆς Ἑλλάδος καταδίκη πρόκηται νὰ συμπληρωθῇ. ἀφ' οὗ κλείσουν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καὶ βλασφήσουν ἐπὶ τοῦ χώματός των βάτοι! Αὐτοὶ δὲν βλέπουν παρὰ τὴν σήμερον. Μετ' αὐτοὺς ἂς ἔλθῃ ὁ κατακλυσμός. Καὶ δὲν ἔχουν ἄλλο σύμβολον παρ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔγραφεν ὁ Σαρδανάπαλος ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ: Ταῦτ' ἔχω, ὅσ' ἔφαγον, ἔπιον καὶ μεθ' ἡδονῆς τερπνὰ ἔπαθον.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Ὁ ἐν Ἰταλίᾳ ἰδιαίτερος ἀνταποκριτής μας ἐπιστέλλει ἡμῖν ἐκ Ρώμης ἀπὸ 20)2 Ὀκωβρ.

Ἐπανέρχομαι ἀπὸ τοῦ Κολοσσαίου.

Εἰς μάτην θὰ ἐπειρώμην ἐν τῇ σημερινῇ ἀνταποκρίσει μου ν' ἀσχοληθῶ περὶ ἄλλου τινὸς, εἰμὴ περὶ τῆς Ρώμης. Ἀδιαφορῶ ἂν εὑρίσκωμαι παρὰ τὴν πηγὴν τῶν πολιτικῶν νέων, ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἔνθα πᾶσα ἡ ἠθικὴ ζωὴ τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους συγκεντροῦται· οὐδὲν τούτων μοι μέλλει· εὑρίσκομαι ἐν *Ρώμῃ*.

×

Ὑπάρχουσιν ὀνόματά τινα μεγάλα, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ὁποίων διαγράφονται τὰ ὅρια ἑνὸς κόσμου, καὶ ἡ ἀνάπολησις αὐτῶν ἢ ἡ προφορὰ, κόσμον ὁλόκληρον ἰδεῶν ἐν τῷ νῷ ἐξεγείρει· ἔξοχον ἐν τούτοις τῆς Ρώμης τὸ ὄνομα.

×

Ἀγνοῶ ἂν καὶ ἄλλοις τὸ αὐτὸ ὡς ἐμοὶ συμβαίνει· δεκάτην ἴσως φορὰν τὴν Ρώμην τανῦν ἐπισκέπτομαι, καὶ ὅμως αἱ αὐταὶ ἐντυπώσεις, αἱ αὐταὶ ἰδέαι, τὰ αὐτὰ αἰσθήματα ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰν μὲ κατέχουσιν. Εἰσερχόμενος χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐν τῇ πόλει τὸ αὐτὸ ἔπασχον συναίσθημα καραδοκίας μεμιγμένης μετ' ἀορίστου τινὸς ἀνιαρᾶς συστολῆς ὡς ὁ μέλλων νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον ἐξόχου τινὸς, ἐπιβάλλοντος προσώπου. Ἐν τῇ πόλει τὰ πάντα ἐπιδείκνυνται μεγάλα, ἐπιβλητικὰ, διαπρεπῆ· καὶ τὰ ἐσχάτως ἀνεγερθέντα καὶ ἐκστίλβοντα ἔτι μέγαρα τῆς νέας Ἰταλικῆς Πρωτευούσης, καὶ τὰ ἠμαυρωμένα, σοβαρὰ μέγαρα τῶν Ρωμαίων πριγκήπων, καὶ οἱ ἀναρίθμητοι ναοὶ τῆς Ρώμης τῶν Παπῶν, καὶ τὰ συντεθραυσμένα ἀτελῆ ἐρείπια τῶν μνημείων τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Τὰ πάντα εἶναι μεγάλα· καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο τοῦ μεγάλου κατά τινας στιγμὰς θλίβει καὶ πιέζει τὸν νοῦν, ὅστις ἐξανιστάμενος πειρᾶται, ἀλλὰ ματαίως, ν' ἀναγράψῃ ἐν φαντασίᾳ τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα εἰς μικροτέρας διαστάσεις.

×

Ἐκ τῶν ὑφισταμένων ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος, ἔδοξέ μοι ἀείποτε, ὅτι τὸ Κολοσσαῖον εἶναι ἡ ἀληθεστέρα ἔκφρασις τοῦ Ρωμαϊκοῦ πνεύματος, ὡς ὁ Παρθενὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἔχω τὴν συνήθειαν, ἅμα ἀφικνούμενος ἐν Ρώμῃ νὰ πορεύωμαι ἀμέσως καὶ πρῶτον πρὸς τὸ Κολοσσαῖον. Ἐκεῖ βλέπω τὴν Ρώμην.

×

Τὸ *καλὸν* ἐν αὐτῷ εἶναι τὸ *μέγα*. Ἔξωθεν ἡ ὄψις του ἐμβάλλει αἴσθημά τι, ὅπερ ἐστὶ πλέον ἢ θαυμασμὸς, εἶδός τι τρόμου ἀνεξηγήτου. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς παμμεγέθους κατεσκαμμένης ἐκείνης κονίστρας, ἧς ἐνιαχοῦ αἱ ὑπόγειοι στοα

20=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ"=20

VICTOR HUGO

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

Μετάφρασις ἐπιδιωρθωμένη
Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΦΑΝΤΙΝΑ — **ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ**

Ὁσάκις ἔλεγε τὸ κύριε. τοῦτο μετὰ τοῦ πατρικοῦ ἐκείνου καὶ ἅμα κοσμίου τρόπου, ἡ ὄψις τοῦ ἀνθρώπου ἐλαμπρύνετο. Κύριε πρὸς ἄνθρωπον τοῦ κατέργου, εἶνε ποτήριον ὕδατος πρὸς ναυαγόν. Ἡ ἐξουδένωσις διψᾷ τιμήν.

— Αὐτὸς ὁ λύχνος, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος, δὲν φέγγει ἀπόψε καλὰ, κυρὰ Δοξαστή.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐμβῆκεν εἰς τὸ νόημα· καὶ ἀπῆλθε λοιπὸν νὰ φέρῃ ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος τοῦ ἐπισκόπου τὰ δύο ἀργυρᾶ κηροπήγια ἅτινα καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀναμμένα ἀμφότερα.

— Γέροντα, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, εἶσαι καλὸς ὅπου δὲν μὲ καταφρονεῖς τὸν καταφρονημένο. Μὲ δέχεσαι εἰς τὸ σπῆτί σου, ἀνάπτεις δι' ἐμένα τὰς λαμπάδας σου. Ὅμως ἐγὼ δὲν σοῦ ἔκρυψα πόθεν ἔρχομαι, οὐδὲ πῶς εἶμαι ἕνας χαμένος, ἕνας κακομοίρης ἄνθρωπος.

Ὁ ἐπίσκοπος, καθὼς ἐκάθησε πλησίον του, ἥψατο τῆς χειρός του ἐλαφρῶς. — Ἠμποροῦσες καὶ νὰ μὴ μὲ εἴπῃς ποῖος εἶσαι. Αὐτὸ ἐδῶ δὲν εἶναι σπῆτί μου, εἶναι σπῆτι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἡ θύρα δὲν ἐρωτᾷ ἐκεῖνον ὅστις ἐμβαίνει ἂν ἔχῃ κανὲν ὄνομα, ἀλλ' ἂν ἔχῃ κανένα πόνον. Σὺ τώρα πάσχεις· πεινᾷς καὶ διψᾷς· λοιπὸν, ἀδελφὲ, καλῶς ἦλθες. Καὶ μὴ μ' εὐχαριστῇς, μὴ μὲ λέγῃς ὅτι σὲ δέχομαι εἰς τὸ σπῆτί μου. Κανεὶς ἐδῶ μέσα δὲν εἱμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ σπῆτί του, εἰμὴ ἐκεῖνος ὅστις ἔχει χρείαν μιᾶς καταφυγῆς, μιᾶς σκέπης. Σὲ τὸ λέγω, εἰς σὲ τὸν περαστικὸν, νὰ τὸ ξεύρῃς· 'δῶ μέσα εἶσαι εἰς τὸ σπῆτί σου πλέον παρ' ὅσον εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ὅλα ὅσα βλέπεις ἐδῶ εἶνε ἰδικά σου πράγματα. Τίς ἡ χρεία νὰ μάθω τ' ὄνομά σου; Καὶ χωρὶς νὰ μὲ τὸ εἰπῇς, ἔχεις ἕνα ὄνομα τὸ ὁποῖον ἤξευρα.

Ὁ ἄνθρωπος ἤνοιξεν ἔκθαμβα τὰ ὄμματά του. — Ἀλήθεια μου λές; ἤξευρες πῶς ὀνομάζομαι;

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος· ὀνομάζεσαι ἀδελφός μου.

— Ἄκουσε γέροντα! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος· ἐγὼ, ὅταν ἐμβῆκα, ἐπεινοῦσα πολύ· ὅμως τόσον εἶσαι καλὸς πατέρας, ὅπου τόρα δὲν 'ξεύρω πλέο τί ἔχω, θαρρεῖς καὶ ἡ πεῖνα 'πάγει μου 'πέρασε.

Ὁ ἐπίσκοπος ἠτένισε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε. — Ἐταλαιπωρήθης πολύ;

— Ἐταλαιπωρήθηκα λέγει! ὢ, ἐκείνη ἡ καζάκα ἡ κόκκινη! ἐκείνη ἡ σφαῖρα τοῦ κανονιοῦ, νὰ σοῦ τὴν ἔχουν δεμένη εἰς τὸ ἕνα πόδι· ἕνα σανίδι νὰ κοιμᾶσαι ἐπάνω, ἡ ζέστη, τὸ κρύο, ἡ βαρειὰ δουλειά· καὶ ῥαβδὶ, καὶ διπλῆ ἁλυσίδα διὰ τὸ τίποτε, καὶ φυλακὴ ἂν 'πῇς κανένα λόγο· καὶ ἄρρωστος ἂν εἶσαι· εἰς τὸ κρεββάτι, ἡ ἁλυσίδα. Οἱ σκύλοι, λέγει; οἱ σκύλοι εἶνε πλέον εὐτυχισμένοι! Δεκαεννιὰ χρόνοι εἶνε αὐτοί! Ἔχω σαρανταέξη. Τώρα, καὶ τὸ κίτρινο διαβατήριο. Ἀγροικᾶς;

— Ναὶ, ὑπέλαβεν ὁ ἐπίσκοπος, ἀπὸ θλιβερὸν τόπον τῷόντι ἐξέρχεσαι. Ἄκουσε νὰ σὲ εἰπῶ. Περισσότερην χαρὰν θὰ αἰσθανθοῦν οἱ οὐρανοὶ διὰ τὸ δακρυσμένον πρόσωπον ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ εἰς μετάνοιαν, παρὰ διὰ τὸν καθαρὸν ὡς τὸ κρίνον χιτῶνα ἑκατὸν δικαίων. Ἐνόησες; Ἂν ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ὀδυνηρὸν τόπον ἐξέρχεσαι τώρα εἰς τὸν κόσμον μὲ μῖσος μέσα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ μὲ ὀργὴν ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, εἶσαι ἄξιος οἰκτιρμοῦ· ἂν ὅμως ἐξέρχεσαι μὲ στοχασμοὺς ἀγαθοὺς, πρᾴους καὶ εἰρηνικοὺς, εἶσαι πλέον ἄξιος μισθοῦ παρ' ὅλους ἡμᾶς.

Ἐν τούτοις, ἡ κυρὰ Δοξαστὴ εἶχε φέρει τὸ δεῖπνον· ζωμὸν ἐξ ὕδατος, ἐλαίου, ἄρτου καὶ ἅλατος, ὀλίγον χοίρειον λίπος, τεμάχιον προβείου κρέατος, σῦκα, ἓν τυρίον νωπὸν, καὶ ἓν μέγα ψωμίον ἐκ σικάλεως. Ἐπρόσθεσε δὲ ἀφ' ἑαυτῆς, παρὰ τὸ σύνηθες τοῦ ἐπισκόπου, καὶ μίαν φιάλην παλαιοῦ οἴνου.

Ἡ μορφὴ τοῦ ἐπισκόπου ἔλαβεν αἰφνιδίως τὴν εἰς τὰς φιλοξένους φύσεις οἰκείαν ἐκείνην ἱλαρότητα. — Εἰς τὴν τράπεζαν! ἀνέκραξεν εὐθύμως, ὡς συνείθιζεν ὁσάκις εἶχε ξένον τινὰ εἰς τὸ δεῖπνόν του. Ἔβαλε δὲ τὸν ἄνθρωπον νὰ καθήσῃ εἰς τὰ δεξιά του. Ἡ κυρία Βαπτιστίνη, ἥσυχος ὁλωσδιόλου, ὡς εἰς τὴν φυσικήν της κατάστασιν, ἔλαβε θέσιν εἰς τ' ἀριστερὰ τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὁ ἐπίσκοπος ηὐλόγησε τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν. ἔπειτα ἐκένωσε μόνος του ἐκ τοῦ ζωμοῦ εἰς τὰ πινάκια, καὶ προσέφερεν εἰς ἕνα ἕκαστον. Ὁ ἄνθρωπος ἐδόθη λαιμάργως εἰς τὸ φαγητόν.

Δ'.

ΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΑ ΤΥΡΟΠΟΙΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΑΡΛΕΡΙΟΥ.

Ἵνα δώσωμεν ἰδέαν περὶ τῶν διατρεξάντων ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ κάλλιστον εἶνε ν' ἀντιγράψωμεν ἐνταῦθα μίαν τῶν ἐπιστολῶν τῆς κυρίας Βαπτιστίνης πρὸς τὴν κυρίαν Βουασχέβρου, ἔνθα περιγράφεται ἀφελῶς ἡ συνομιλία τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κατέργου μετὰ τοῦ ἐπισκόπου.

. . . .

«.... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἰς κανένα δὲν ἔδιδε προσοχήν. Ἔτρωγεν ἁρπακτικὰ, ὡς νὰ εἶχε βουλιμίαν. Ἀλλὰ μετὰ τὸ δεῖπνον, στραφεὶς πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, — Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, τὸν εἶπεν, αὐτὰ ὅλα εἶνε δι' ἐμὲ πολὺ καλήτερα παρ' ὅτι εἶμαι συνειθισμένος· ὅμως νὰ 'ξεύρῃς πῶς οἱ ἀμαξάδες ὅπου δὲν μ' ἄφησαν νὰ φάγω μαζῆ τους τρῶν καλήτερα παρὰ τὴν αὐθεντιά σου.

»Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴ ἡ παρατήρησις μ' ἐπείραξεν ὀλίγον. — Οἱ ἀμαξάδες, ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός μου, κοπιάζουν περισσότερον ἐμοῦ.